

ALFRED FYLDER FEMTEN

EN NOVELLE BASERET PÅ
TIGERRÅDETS VISION FOR
DANMARK I 2042

AF A. SILVESTRI

The background is a solid dark blue. It features several abstract geometric shapes: circles and rounded rectangular bars. The colors used are dark blue, light blue, orange, yellow, and a gradient from yellow to dark blue. The shapes are scattered across the page, creating a dynamic and modern aesthetic.

ALFRED FYLDER FEMTEN

**EN NOVELLE BASERET PÅ TIGERRÅDETS VISION FOR
DANMARK I 2042**

AF A. SILVESTRI

PRODUCERET AF DANSK ERHVERV FOR TIGERRÅDET

Dansk Erhvervs Tigerråd

I marts 2021 nedsatte Dansk Erhverv Tigerrådet, som skulle tegne en vision for Danmark i 2042. Rådet var sammensat på tværs af en række samfundsaktører med særlig interesse for teknologiens påvirkning på samfundet – medlemmer af Folketinget, repræsentanter fra fagbevægelse, uddannelses- og forskningsinstitutioner, iværksættere, kunsten og de store tech-virksomheder.

Opgaven for Tigerrådet bestod i at give deres bud på, hvad det gode liv er i Danmark i 2042, og hvordan vi kan gøre nutidens museskridt til fremtidens tigerspring, samt hvordan den danske tech-branche kan blive afgørende for denne udvikling.

Det endelige arbejde blev lanceret i juni 2022, og her kunne Rådet præsentere en fremtidsvision, som tog afsæt i mennesket, planeten og økonomien. Med udgangspunkt i de tre paradigmer udformede Rådet ni drømme og dilemmaer for Danmarks fremtid.

Ud fra Tigerrådets vision blev denne novelle til. Novellen er skrevet af forfatteren A. Silvestri og giver et indblik i en hverdag, hvor Rådets vision er blevet til virkelighed. I fodnoterne kan du følge med i forfatterens tanker bag valgene af ord og sætninger.

”Hvor bliver han af?” sagde Nick og kiggede på uret i fællesbilens flexiglas¹.

To timer til det hele begyndte. Det var strengt taget ikke nødvendigt, at de tog derud allerede – Iben havde herset rundt med kokke og serveringspersonale over et direkte feed siden klokken elleve i formiddags – men det føltes alligevel vigtigt at være rigtigt til stede.

”Han ombestemte sig i morges,” svarede Iben og studerede sin make-up i ruden, ”så nu skal jakkesættet være et andet snit. Du kan kun være sur på dig selv. Fiberprintmaskinen er over 10 år gammel og har svært ved at håndtere det fine waste, du fodrer den med.”

”Den kan godt lave mine underbukser og sokker,” sagde han.

”Ja, men nu er de heller ikke efter mønster fra Vesicul²,” svarede hun og rettede på hans flip. Han havde båret samme sæt³ til deres bryllup. Ibens kjole var heller ikke ny, men hun havde printet et mønster i siderne, der fik den til at se sådan ud. ”Det her sker kun en gang i ens liv, så han vil gerne se perfekt ud. Det kan man vel ikke fortænke ham i?”

”Næhnæ,” svarede Nick, spejlede sin linse⁴ i flexiglasruden og connectede til Alfreds⁵ værelse.

”Alfer, vi triller om fem minutter,” sagde han.

”Sure, far. Skal jeg have dressfilteret slået til?”

”Du gav din grandtante et chok, sidste gang vi så hende. Så de skal se dig i det tøj, de mener passer til dagen.”

”Men det er min dag. Det er jo ikke virkeligt, hvis de bare ser noget

andet. Så er det jo lige meget, hvad jeg tager på,” sagde han og løftede hovedet, så de så direkte på hinanden. Alfred lignede Iben. Han havde endda samme hvirvel i håret over højre tinding og det lette knæk ved næsebroen. Selv fregnerne var landet i det samme mønster på tværs af næsen, men øjnene var anderledes. Han var kun et øjeblik fra at vokse Nick over hovedet.

”Så kunne du jo vælge noget gammelt ligesom mor og mig,” sagde han. Nick slog en latter op, og Alfred rullede med øjnene.

”Mine sko er gamle,” svarede han.

”Og det er du også om lige præcis 3 timer og 22 minutter. Få fart på.”

Nick lukkede spejlingen og så mod himlen. Solen lå som en appelsin i en glasskål, og flossede skyer drev dovent forbi. Intet tydede på regn, men det kunne man ikke stole på. Vejrmønstrene⁶ var ikke som fortidens. Det var som om vejret havde fået mere brug for at reagere. Nu tog det sig sjældent tid til en advarsel, men gav bare los.

”Han har tjekket sin ki hele morgenen,” sagde Ella⁷ med et fnys, ”som om de ville åbne det tidligere for ham.”

Ella var også en avatar af Iben. De havde samme bygning og træk, og kun det meget mørke hår og de korte fingre havde hun arvet fra Nick. Om fem år var det hendes tur.

---

¹Flexiglas er et ordspil på plexiglas. Flexiglas er et materiale, der på samme tid fungerer som solfanger, skærm og vindue.

²Tang er meget fleksibelt materiale. Her er der opfundet et firmanavn, som bruger blæretangs latinske navn.

³Man genbruger eller upcycler i højere grad.

⁴Det er almindeligt at bære linser, der blandt andet kan føje en AR-dimension til virkeligheden men ellers har samme grundfunktion som en mobiltelefon.

⁵Navnet Alfred lå nummer 1 i navne givet til drenge i 2021. Det er sandsynligt, at det bliver ved med at være populært en håndfuld år mere.

⁶Voldsomt vejr er stadig en udfordring.

⁷Ella lå nummer 3 i navne givet til piger i 2021. Det er sandsynligt, at det bliver ved med at være populært en håndfuld år til.

”Det har man da hørt om før,” svarede Iben, mens hun unødvendigt børstede støv af kjolen. ”Det med kropsindeks⁸ er spændende.”

”Næh,” sagde Ella. ”Det har man aldrig nogensinde hørt om. Og hvem er man egentlig, mor? Nogen du kender, eller er det bare noget, du har set et sted?”

”Så så, Ella. I kan skændes igen, når vi kommer hjem,” sagde Nick og klappede hende på knæet.

Fællesbilen var fem meter lang med store vinduespartier, alle sat med flexiglas. Det dansk-indiskproducerede⁹ materiale var udover at være smartglass også pudret med solceller, og ved højt tryk kollapsede glasset i stedet for at fragmentere. Ikke at der var stor risiko for det. Efter de selvkørende biler var blevet standard i starten af 30'erne, skete der sjældent trafikuheld. De delte fællesbilen med tre andre familier på vejen. Der var ingen grund til, at den bare samlede støv, når de ikke brugte den.

Hoveddøren smækkede, og Alfred kom gående ud. Jakkesættet var flaskegrønt, og på tværs af stoffet hvirvlede en masse mønstre, som Nick genkendte som tribe colors fra spillet Tazergrime¹⁰. Alfred competede i Europaligaen. Med et kast med hovedet slog Nick AR¹¹ midlertidigt fra, så han ikke skulle se på de dansende mønstre. Nogen påstod, at det kunne aktivere epilepsi, men det tvivlede han nu på. Mønstrene gav ham bare lidt hovedpine.

”Slog du el-salget til¹²?” spurgte Ella. ”Vores batterier er fyldt, og der er andre, der har brug for strøm. Og sorteringen?”

---

⁸Repræsenterer adgangen til egne data, her eksemplificeret gennem sundhedsdata.

⁹Danmark er fortsat et foregangs- og businessland, men samarbejder også med andre nationer.

¹⁰First Person Shooters (FPS) har været populære siden Counter-Strike kom frem i 90'erne, og trenden er aldrig falmet. Tazergrime er det mest populære.

¹¹Implementering af AR er en mere naturlig del af livet.

¹²Familien er også en business, som sælger husstandens overskydende strøm videre.

”Selvfølgelig gjorde han det,” brød Iben ind og rettede på Alfreds tøj. ”Hvor er du altså flot.”

”Tak, mor. Hvor lang tid tager det, før vi er derude? K spørger.”

”Mormor, tante Cintia, onkel Bertil og Acke støder til os ved Tølløse, så hvis vi holder marchhastigheden, burde vi være fremme om en halv times tid. Og sig til Kidane, at vi glæder os til at se ham.”

”Skal nok,” svarede Alfred og drejede hovedet i den høflige gestus¹³, der viste, at han var optaget af det, der skete på hans linser. Ella kiggede et øjeblik på ham, før hun gjorde det samme.

Da den karakteristiske tretone lød, tjekkede de alle fire deres sikkerhedsseler. Med en lav summen bakkede bilen ud ad indkørslen, rullede gennem villavejens labyrint og sluttede sig til den blide rislen af biler, der flød til og fra hovedstaden via det opdaterede motorvejsnet¹⁴. Iben sad i førersædet og kunne i nødstilfælde overtage styringen. Bilerne kørte med en fingerlængde mellem sig, i tophastighed mod hver deres destination.

Nick mærkede den karakteristiske kilden, da hans daglige bioscan blev aktiveret. Iben havde sin scanner i sin vielsearring¹⁵, mens han selv havde sin i den halskæde, de havde købt til ham, da de var på bæredygtig bryllupsrejse i Ungarn for ni år siden. Det havde været en særlig tur, og det var første, og nok også sidste, gang, at han fik lov til bogstaveligt talt at bade i øl. Nicks data begyndte at pible frem på linsen, men han blinkede dem væk. I dag var Alfreds dag.

***

---

¹³Med AR opstår der også mimik og gestik, der viser dem, du er sammen med, om du er hos dem eller i AR.

¹⁴Det gamle motorvejsnet anvendes stadig fremadrettet, selvom trafikken er anderledes.

¹⁵Smart jewellery med adgang til data.

De flød gennem landskabet, hvor de mange reetablerede skovområder¹⁶ var ved at vokse til. Nick overvejede, om det nærmede sig en tvangstanke, men når han var herude, kunne han ikke lade være med at logge ind på en af de mange fragtdroners mavekamera¹⁷ og se det hele ovenfra. Vegetationen dannede et mønster af ruder, der mindede ham om et skakbræt. De mørkegrønne felter, der dominerede synet, var ren skov, de lysegrønne brugs- eller oplevelsesafgrøder.

Hist og her lå landsbyer, der næsten uden undtagelse havde fået tilknyttet en industri¹⁸. Vertikale landbrug var de mest udbredte og mindede ham i form om de glitrende boligårne i Århus og Odense¹⁹. Med mellemrum tittede klynger af tiny houses²⁰ frem – tiny towns – hvis kobbertage lynede i solen. Han og Iben havde snakket om, at det måske var det, de skulle gøre, når børnene flyttede hjemmefra. Købe et tiny house og flytte rundt, som de havde lyst.

Han kiggede over på hende. Iben sad og betragtede Alfred med så kærligt et blik, at følelserne næsten løb af med hende. Det havde ikke været let, og de var langt fra i mål, men forhåbentlig ville i dag markere ikke bare en overgang for Alfred, men også et skift for dem. Det var svært at holde mund, når man bar på noget stort. Han tog en dyb indånding. Selvfølgelig ville det gå.

En besked tikkede ind. Den kom fra en fællestelefon i Bäckefors. Han så den.

”Lort,” sagde han og knipsede virtuelt i familiens øjne. De kiggede på ham. ”Acke har lige lagt sig med hoste, så han bliver hjemme.”

---

¹⁶Danmark genskaber natur, ikke kun som brugs- og oplevelsesområder, men også som biomodstand mod blandt andet landerosion.

¹⁷Meget fragt er overtaget af droner – det er med til at lette trafikken på vejene og fører derfor til tophastigheden.

¹⁸Landsbyer vil blive genvækket med udflytning af mindre industrier.

¹⁹Boligtårne som dem i København. Der er stadig brug for mange boliger i storbyerne.

²⁰Tiny houses vender hele transportparadigmet på hovedet og lader folks beboelse være flytbar. Kan man flytte sit hjem til nær sin arbejdsplads, vil det medføre mindre transport.

”Øv,” sagde Alfred, og Nick kunne se, at han mente det. ”Kommer han heller ikke med på aug²¹?”

Acke var Nicks bror og var blevet boende i Sverige²², hvor de voksede op. Det var sjældent, at de så hinanden, og fordi Acke hverken havde børn eller officielt var på grid, kunne kommunikationen nogle gange knække. På sin vis var de modsætninger, ham og Acke. Hvor Nick med glæde administrerede sine data og kendte deres værdi, nægtede Acke²³ at give mere end det allermost nødvendige fra sig. Han insisterede på sin ret til ikke at vide visse ting, som for eksempel, hvordan hans helbred var.

Det var et velkendt skisma, men i modsætning til så mange andre familier skændtes de ikke om det. Det var bare en uenighed, der eksisterede imellem dem. Det hjalp også på deres forhold, at Nick og familien hvert år tog en tur til Sverige, hvor Acke gik op i sine farbror-forpligtelser med samme nidkærhed som en siameser rullede sig i katteurt. Det var Acke, der havde lært både Alfred og Ella at fiske og forstå en lille smule svensk uden oversætteren slået til.

”Du ved, hvordan farbror er,” sagde han. ”Han er bange for at smitte os andre, selv om der ikke er noget at være bange for. Sådan er det bare. Og du får ham ikke til at auge.”

Der var stille i bilen.

”Skat,” sagde Iben. ”Acke ville gerne være her, ikke. Men du ved selv, hvordan han og Hillevi bor og er. Når Acke bliver lidt forkølet, ser han for sig, hvordan han trækker et spor af sygdom hele vejen ned gennem Sverige og Danmark. Det vil han ikke. Acke er et omsorgsfuldt menneske. Og vi skal jo op til dem til sommer.”

---

²¹Slang for AR. Aug er en hurtigere lyd end AR.

²²Nick er svensker, men bor i DK – at svenskere arbejder i Danmark og vice versa er kun blevet mere normalt.

²³Acke og dennes kone repræsenterer den del af samfundet, som er modstander af dataindsamling.

Hun sendte Nick det blik, han kendte og var enig i. Ace var lidt for god til at råbe dommedag, og det var ikke første gang, at noget var kommet i vejen. Han trak på skuldrene. Der var jo ikke noget, han kunne gøre.

”Se, far,” sagde Ella og pegede ud ad ruden.

Havet dukkede frem af horisonten. Isefjordens vand var så mørkeblåt, at det lignede grafik, og længere ude kunne omridset af Orø skimtes. Langs store dele af kysten var rejst stålforstærkede cementbræmme, der gennem kanaler og via kiler ledte vandet væk fra de lavest liggende områder²⁴. I de nyeste monteringer sad nanoturbiner, som vandstrømmen gled igennem. Det producerede strøm, hvis overskud samledes i anlægget, der også var forbundet til vindmøllerne længere ude. Cementbræmmerne var i stigende grad blevet nødvendige, og selv om de ikke klædte den smukke udsigt, havde det pyntet, efter forskellige kunstnere var blevet ansat til at dekorere bræmmerne med maritime motiver fra både myte og virkelighed. Kong Neptun viftede lattermild med sin trefork, hvor Fregatten Jylland sad kilet ind mellem tænderne.

Nick loggede af dronen. I baggrunden snakkede Iben envejs med Alfred om Ace. Hvorfor måtte være hendes behov. Nick vidste, at Alfred godt forstod, at Ace var anderledes, men følelser havde ikke altid noget at gøre med viden.

”Ja, jeg kan især godt li’ Neptun,” sagde han.

”Far, slå din aug til²⁵,” sagde Ella.

”Nåhja,” svarede han og så til højre.

En anden verden åbnede sig. Havbillederne var nu i bevægelse, og

---

²⁴Vandstanden er steget, og det er derfor nødvendigt at opstille dæmninger.

²⁵De unge har normalt deres AR permanent slået til, hvorimod de lidt ældre ofte har den slået fra.

de før statiske figurer jagtede hinanden, mens de lo og led. Et fyrtårn blev knust af en kæmpeblækspruttes fangarm ved siden en havfrue, hvis sang ledsagede Titanic ned i bølgerne. To fisk, en makrel og en rødspætte dansede noget, der lignede en tango. Nederst i hans synsfelt løb en strøm af viden, om græsk mytologi og krydstogter²⁶.

”Hold kæft, det er flot. Er det nyt?”

”Det var her også sidst,” sagde Ella og eksporterede sin vidensfeed til Nick. Informationen nederst i hans synsfelt ændrede karakter. Der var mindre tekst, flere billeder og alt for meget dårlig musik. En tiårig piges oplevelse²⁷. Hurtigt blinkede han det væk. Ella grinede højt.

”Hvornår har du været her?”

”Da vi fulgte vores skrald i skolen²⁸. Jeg havde en soyakarton, og der ligger et sorteringsanlæg herude. 98 % af kartonen bliver stadig genanvendt. Se bare.”

Hun skød et billede op på flexiglasruden, hvor en soyakartons forskellige elementer var markeret, fra papirmasse til den indre belægning. Øverst stod Henning med store bogstaver.

”Hvem er Henning?” spurgte han.

”Det er da kartonen,” sagde hun og lo. ”Når den ikke kan genbruges længere, så kan jeg vælge, om jeg vil have den, eller den skal destrueres. Men det er om lang tid²⁹.”

---

²⁶AR er en del af det almindelige rum – her eksisterer kunst som en fortælling, der samtidig leder videre ind til viden om alt muligt maritimt. Noget sjovt leder til lærdom.

²⁷Vidensfeedet er individuelt og skræddersyet, som Spotify var det tidligere. Anvendes som både undervisningsværktøj og underholdning.

²⁸Man lærer gennem leg og ansvar – her om miljøet.

²⁹Ting og materialer genbruges i længere tid og ad flere omgange.

Nick fik med ét lyst til at ae hende over håret. Da han havde været ti, havde han i hvert fald ikke haft hendes ordforråd. De blev så hurtigt store. Han skulle lige til at gøre tanke til virkelighed, da højttalerne i fællesbilen satte i gang med *Jeg er så glad for min cykel*. Det kunne kun betyde en ting. At bilen med onkel Bertil var lige i nærheden.

***

To kilometer senere ramte de slusen fra Sydsjælland³⁰, og ganske rigtigt sneg onkel Bertils fællesbil sig ind bag dem. Bilen lignede deres, og for den sags skyld de fleste andre biler på motorvejen. Der var ingen lov om, at folk skulle vælge samme farve, men de mørkeblå og metallic biler lå i høj kurs. Visse ting ændrede sig aldrig. Nick løftede hånden til hilsen og modtog et vink tilbage i bakkameraet.

Det var Iben, der havde valgt stedet. Området ved Måle nord for Kerteminde var ikke alene naturskønt, det var også et frirum for tankerne. Måske var det derfor, så mange startups og iværksættere havde slået sig ned langs kysten³¹. Kombinationen af vand, jord og himmel gjorde, at fantasien og ambitionerne kunne slå med vingerne, om så man var en albatros eller en gråspurv. Og så var der ikke mere end en stor halv time til Rådhuspladsen og et kvarter til Odense. Ibens kollega Antonella³² havde flyttet sig selv og sine techskills ud til området³³, klar til at bruge dem på nye måder, og det var gået over al forventning. Hun var blevet i samme firma, men udfordringen var ny.

---

³⁰Danmarks vejnet er delt op i sluser for at sikre flow. Der er forskellige knudepunkter, hvor folk sluses ind. Det er presset på dem, mere end noget andet, der får rejsetider til at variere en smule.

³¹Rundt omkring vil ny business dukke op, som danner mikro-Silicon Valleys.

³²Antonella lyder ikke dansk og har mere karakter af spansk eller italiensk. Det er henvisning til, at man søger job, fremtid og partner på tværs af landegrænser.

³³Repræsenterer hendes anden karriere. Ibens kollega arbejder for samme firma, men i en ny stilling med anderledes muligheder. Det føles som et fast arbejde med en snert af freelanceri.

Iben havde præsenteret Surv for Alfred, og en time senere var det booket. Det var næsten et år siden, men de havde ofte besøgt det virtuelt. Især Iben var vild med stedets navn, et ordspil på surf og serve. Nick havde på fornemmelsen, at der lå mere end Alfreds store dag i det. Iben havde brug for at uddanne og udvikle sig, og nogle gange krævede den slags, at man genopfandt sig selv³⁴. Måske ville hun også udnytte lejligheden til at tjekke stedet ud.

Nu voksede Surv langsomt frem af verden. Det var en blanding af et gæstgiveri og et eventsted. Bygningerne var en restaureret gård fra 1850'erne, og selv om de tre længer var blevet sat med flexiglas og kobber, ødelagde de moderne materialer ikke illusionen af en anden tid³⁵. Lidt forskudt stod en håndfuld blåmalede CO₂-opsamlere. Solstrålerne kærtegnede stedet, som de havde gjort, dengang bonden med sin okse var gået ud for at pløje jorden. Der lå seks Surv i Europa, den nordligst beliggende ved Nuuk. Et par af dem var også hotel, men ikke dette. De havde diskuteret, om det var et problem, men hvem ville overnatte? Folk blev jo kørt direkte hjem, og så store var afstandene i Danmark heller ikke. Gennemsnitshastigheden på motorvejene var 250 km/t, og fra Gedser til Skagen tog det omkring to timer³⁶.

”Hvad siger du så, Alfer?” spurgte han. Alfreds øjne strålede. Det var sjældent, at han så så glad ud. Nick fik lyst til at tage et billede af ham, men selv om det ikke ville kræve andet end et blink, lod han være.

”Det ser ud, som det skal,” sagde han. Der var intet forkælet i de ord. Alfred mente, hvad han sagde. Hvis det ikke var for Tazergrime, ville Nick tro, at der ikke var ondt skabt i Alfred. Men i spillet kendte knægten ikke til nåde. Der henrettede han sine modstandere med iskold selvfølgelighed.

---

³⁵Det gamle Danmark møder det nye Danmark. Nostalgi og fremskridt går hånd i hånd.

³⁶Rejsetiden mellem byer er kortere pga. lyntransport. I Danmark kan man nå fra ethvert punkt til ethvert andet punkt på maksimum to timer.

”Øv, de har låst væggene,” sagde Ella. ”Jeg havde ellers de der billeder, hvor Alfer var solskoldet.”

”Netop derfor har de låst væggene,” sagde Iben, ”fordi der kommer sådan nogen som dig og smider dumme billeder op.”

”De er da sjove,” svarede Ella og skød i stedet billederne op på indersiden af forruden. Nick kiggede over på Iben, der gengældte hans blik med et lille smil. Det var ikke altid let, men i dag var en god dag. Indtil videre.

Survs råvarer kom fra lokale gartnerier, dambrug og plantager³⁷, og alle seks var zero waste. Deres cateringsalgoritme adspurgte alle gæster om midlertidig adgang til det afsnit af deres kropsindeks, der havde at gøre med fordøjelse og allergier. På den måde kunne kokkene tilberede i nærheden af den rette mængde mad, og fortidens spild var en saga blot³⁸. De ville aldrig have fået Acke til at give den information fra sig. Måske var han slet ikke blevet syg, men blev bare væk for at undgå spørgsmål fra Ibens familie. Det kunne vel også blive trættende hele tiden at skulle forsvare sit ståsted.

Bilen gled ind på parkeringspladsens perlegrus, og en mand i trediveerne ikklædt gråt tøj med Survs klimaneutrale NFT-logo³⁹, der både dannede bogstaverne i Surv og forestillede en bølge med tænksomme øjne, satte den med det samme til at oplade. Da de alle var trådt ud af bilen, vendte han sig mod dem. Nick genkendte ham som stedets manager, der også havde været poster child i Survs reklamer.

”Hej Alfred og hej Alfreds familie,” sagde han og løftede hånden til hilsen. ”Så er den store dag kommet, og vi er klar til at vise jer rundt. Som Iben ved, har vi været i fuld sving siden i morges. I skal

---

³⁷Lokal bæredygtig business er en type forretning i vækst.

³⁸Slut med at smide mad ud. Man kan nøjes med at lave den mad, der rent faktisk spises eller i hvert fald minimere spildet.

³⁹NFT er hot stuff i 2022 og vil sandsynligvis overleve i en eller anden eller mange form(er).

sidde med udsigt over Storebælt, og hvis dagen fortsætter som nu, kan I se helt over til Reersø på Sjælland. Der er to andre selskaber i dag, vi skal jo ikke køre med tomme lokaler⁴⁰, men bare rolig. Det er stadig jeres og især Alfreds dag.”

”Nåh, det er sgu da meget pænt,” lød en stemme bag dem. Onkel Bertil.

Bag ham kom Cintia gående sammen med mormor. De havde begge grønne kjoler på, og Nick genkendte mormors øringer, som hun også havde båret, da han fyldte 50 sidste år. Bertil var Ibens storebror. Han arbejdede med kvantecomputere⁴¹, men Nick forstod ikke helt, hvad han præcis lavede. Cintia var kommet til Danmark fra Bulgarien for at læse på DTU⁴² og var blevet filtret så meget ind i Bertil, at hun var blevet hængende. De havde fravalgt egne børn, en beslutning, der havde været sværere for Cintia end Bertil. Nick huskede stadig de første år, hvor Cintia og Iben ofte sad og snakkede i deres køkken, Cintias danske assisteret af proto-oversættere⁴³. Nu boede Bertil og Cintia i nærheden af Ibens mor, der sjældent havde tid til dem. Hun var kun halvpensionist⁴⁴, og hendes tempo kunne gøre Nick helt forpustet. Efter de hurtigt havde krammet i familien, gik manageren hen mod bygningerne, og de fulgte efter. Nick gik bagerst sammen med Bertil.

”Hvad med øl? Har de deres eget bryggeri?”

”Ja, nu er jeg jo ikke kender som dig, men de skulle vist lave en hæderlig fusionspilsner. Hvor meget må du drikke?”

”ki siger fire genstande, men det er jo bare et forslag,” svarede Bertil. Hans blik flakkede bag linsen.

---

⁴⁰Kvantecomputere anvendes i større målestok og er noget, som de færreste helt kan forstå – som Bitcoin og zero-knowledge proof var det tidligere.

⁴²Udveksling er almindeligt, og en del bliver boende i Danmark. DTU er lidt af en hub for spændende forskning, som det også var for tyve år siden.

⁴³Automatiske oversættere vinder frem i takt med samarbejde på tværs af landegrænser. De er ikke fejlfri eller universelle, men kan assistere.

⁴⁴De ældre bliver længere på arbejdsmarkedet.

Tre her. Forstår du, hvorfor der er så stor forskel?” spurgte Nick. ”Nogle er bare født heldigere end andre. Hvordan går det med Alfred? Stadig Tazergrime-champ?”

”Ja, han er toptier. Det er ikke os, der har sagt, at han ikke må progame⁴⁵. Det er ham selv, der vil i mesterlære⁴⁶.”

”Det er klogt nok. Sådan som verden forandrer⁴⁷ sig, er det godt at kunne noget forskelligt. Verden er et hybridsted, og vi tager syvmeleskridt.”

Nick så skeptisk på Bertil. ”Det der har du ikke opfundet selv.”

Bertil lo. ”Got me. Nej, det er en del af vores nye vision statement. Fremtiden er et stort sted, men vi flytter alle sammen dertil. Det er fra side 2.”

Manageren gik ikke ind i bygningen, men ledte dem i stedet for rundt om den ene længe. Himlen var skyfri, og en lummer vind trak ind fra havet. Nick opdagede Ibens bekymrede ansigtsudtryk, og det samme måtte manageren have gjort, for han gik i gang med at fortælle om pavillonens evne til at lukke tæt i tilfælde af voldsomt vejr⁴⁸. Mormor gik mellem børnene og snakkede med Ella, mens Cintia fulgte med i managerens og Ibens snak. Siden de mange snakke i køkkenet havde der været et bånd mellem Iben og Cintia, der heldigvis gik begge veje.

”Er du stadig undervisningskonsulent?” spurgte Bertil.

”Ja, det er et ocean, men jeg keder mig aldrig. Hver dag skal der koordineres et skolebesøg eller en efteruddannelse⁴⁹. Vi kan jo ikke sidde og vente på, at folk får ideer ud af ingenting. Vi bliver nødt til

---

⁴⁵Holdningen til at game som en levevej har ændret sig.

⁴⁷Som en del af et ændret uddannelsessystem er mesterlære gentænkt og genindført og har held med at fortrænge gymnasiet som det eneste saliggørende.

⁴⁸Denne samtale om verdens hastighed har eksisteret de sidste 200 år og kommer nok til at blive ved med at være der.

⁴⁹Der er stadig klimaudfordringer.

at pøde jorden med viden og tanker, og så vokser vildskaben derfra. Alle tror, business er koldt metal, i virkeligheden er det en dampende jungle. Alting går så hurtigt.”

”I know,” svarede Bertil, ”og alligevel er det, som om fortiden sidder fast⁵⁰.”

”Siger manden, der spiller Povl Kjøller i min bil.”

”Han var da forud for sin tid om nogen med den sang. Holistisk, miljøbevidst, motionsorienteret, fantasidyrkende. Men det var ikke Povl Kjøller. Det var Solarpunks⁵¹ coverhomage. Hører du ikke de unges musik?”

”Kun når Ella kaprer mit feed.”

Pavillonen var åben til tre sider og fæstnet med metalskruer i den ene længes endevæg, hvor der også var døre. Der var dækket op til fyrrer mennesker, og bagerst i pavillonen stod den kombinerede buffet og køkken, hvor tre kokke var i gang. Den største var rødmosset med sølvglinsende aug-tatoveringer⁵² op og ned ad armene, de andre to ranglede og mørkhudede. De så ud, som om de var vant til at arbejde sammen, for deres hænder og værktøj talte for dem. Den umiskendelige duft af Alberts livret, aubergine og rodfrugter stænket med fiskesauce, dampede fra stedet.

I bagvæggens flexiglasruder var et feed til parkeringspladsens kameraer. Selv om folk først var inviteret til om en time, var der helt sikkert nogle, der ville komme tidligere. De bedst timede ruter og lifeplanners kunne i sidste ende ikke hamle op med, hvordan nogle mennesker var. En Surv-arbejder med krøllet hår rev perlegruset i

---

⁵⁰En metakommentar – selvom meget ændrer sig, er mindst lige så meget, som det altid har været.

⁵¹Et bandnavn. Opkaldt efter en undergenre inden for science fiction, der beskæftiger sig med en positiv fremtid, hvor bæredygtighed er altafgørende.

⁵²AR anvendes også til udsmykning af blandt andet kroppen.

lange lige rækker.

Nick skævede til Alfreds data i linsen. Det lå der alt sammen og ventede på senere.

”Har du forberedt en tale?” spurgte Bertil, der på en eller anden måde havde tryllet en øl frem. Nick var ikke i tvivl om, at inden aftenen var omme, ville Bertils ki skrige som et fortvivlet kor.

”Ja, det var ikke helt let. For hvad siger man?”

”Det ved jeg heller ikke. Det er jo så nyt det hele.”

***

Alfred havde ønsket, at de sad ved caféborde i stedet for i lange rækker, og derfor var det blevet sådan. Ved familiebordet var, udover den nærmeste familie, også Kidane. Han flimrede en gang imellem, men Survs AR-dyser, der var monteret på stolen, var af god kvalitet, og afstanden mellem Danmark og Eritrea syntes ikke større end en tanke. Nick var overrasket over, hvor hurtigt han havde vænnet sig til, at folk, der fysisk ikke kunne være til stede, sendte et simulakra. Navnet havde derimod taget ham lidt tid, men han forstod godt, hvorfor de havde valgt det. Det var noget, der var simuleret, men samtidig foregik simultant. Alle kaldte dem for simuer⁵³. Og det var stadig sjovt, når en, der havde glemt at slå sit AR til, satte sig oveni en gæst fra Kina eller USA.

---

⁵³Man sender en efterligning af sig selv til møder og lignende, om nødvendigt. En videreudvikling af Zoom og lignende. Men det bruges også i sociale sammenhænge. En simu er beslægtet med en avatar, men det er ikke helt det samme.

Kidane gamede Tazergrime med Alfred. De var blevet helt tilfældigt parret som træningsmakkere, men derfra var, hvad end de havde, vokset. Gode venner var de helt sikkert, og måske også mere end det. De betød i hvert fald nok for hinanden til, at de to familier havde mødt hinanden og at der ved højtider og fødselsdage blev sendt gaver mellem kontinenterne.

Nick svedte. De var ved at være igennem forretten, og det betød, at tiden åd sig ind på hans tale. Han kunne huske sine egne konfirmationsord, hvor far havde fortalt om voksenliv og fremtiden med en smøg i den ene hånd og et glas rødvin i den anden⁵⁴. Men Nicks tale var en ny disciplin, ligesom de her fester var. At få overdraget adgangen til og ansvaret for egne data på sin 15-års fødselsdag havde de første år været uden blomster og basuner. Så kom der små fejring, der blev til fester, og snart havde de erstattet konfirmationen eller var smeltet sammen med den.

Han betragtede selskabet. Mormor var igen ved buffeten; måske havde hun et godt øje til kokken. Det ville ikke være første gang. Grandtante Agnete sad, som hun altid gjorde, med sin gamle mobiltelefon og forsøgte at styre sine linser manuelt på skærmen⁵⁵. Det kunne ikke være helt let at vænne sig til alle de nye ting, når man var født i 1950. Iben rettede på Ella, der blev ved med at stirre ud i det fjerne, optaget af aug. Nick havde ikke set skyggen af en sangskjuler, og det var i det mindste noget. Med jævne mellemrum purrede et vindstød op i pavillons dug, men stemningen var god.

Nick smilede til Alfred. Han så bleg, men voksen ud i det grønne Vesicul-sæt. Inden længe ville manden, der gemte sig indeni ham, krænge sig fri af drengehammen og virkelig blive til. Det glædede Nick sig til at opleve, men det stak også en smule, som verden altid gjorde, når den førte ham et nyt sted hen. Hans tale, der mest bestod af stikord, dukkede op i øjenkrogen. Han løb pointerne, hvis

man ellers kunne kalde dem det, igennem. Iben havde slet ikke være inde over talen. Blot sagt, at den slags var han bedre til. Og at det var vigtigt, at det var ham, og ikke hende, der talte for Alfred.

Der lød en klokke, og kokken med augtatooveringerne stillede sig op ved siden af det bugnende gævebord. Han rømmede sig blidt.

”Hovedretten er fødselarens ønske, auberginer og rodfrugt med stæk af hjemmerørt fiskesauce baseret på hornfisk, nye kartofler braiseret i en lage af sennepsolie og spidskommen, strandkrabbe rørt og flamberet i variation af blæretang, én gammeldags affedtet oksesteg af tykkam fra frilandskvæg og til sidst en lokal delikatesse, vandmand opfisket ved Måle Bugt efterfølgende alkoholtørret og let ristet til et mærkbart knæk⁵⁶. Dertil buffetens andre muligheder. Vi er glade for, at I som Survs gæster kun spiser det, I kan⁵⁷.”

Folk klappede, og Alfred styrede som den første mod bordet, hvor kokkene tilberedte maden. Der var stadig lidt over en halv time til han fyldte 15. Det, at man fik adgangen til egne data på klokkeslæt, havde delt vandene. Nogle mente, at det var forvirrende og gjorde det umuligt at slå fester sammen, andre så det som en fordel. Iben gav hans hånd et klem.

”Så er det lige ved,” sagde hun. Hendes ansigt lyste af både stolthed og usikkerhed. ”Gør vi det rigtige?”

Nick kyssede hende på panden. ”Ja, han har ret til at vide det. Så kan vi sammen finde ud af, hvad vi så gør.”

”Vi kan stadig nå at skjule det. Det er optional,” sagde hun.

”Du ved, hvad jeg synes. Og det er jo ikke sikkert, at han ser det med

---

⁵⁶Middagen er bæredygtig, lokal, zero waste og blander kendte ting med mere eksotiske. Især umami som dominerende smagsindtryk har vundet frem. Det traditionelle danske er også tilgodeset med oksesteg (men kun én af dem) og krydret med det eksperimenterende (vandmanden er skam ægte nok, og det samme er processen med blandt andet alkohol). Grønt og fiberrigt er dominerende.

⁵⁷En venlig reminder om kun at spise det, man kan.

det samme.”

Nick studsede over sin sidste kommentar. Hvad skulle den nytte? Alfred havde ventet i ugevis på at få adgang, så han kunne se alle sine reaktionsstats fra Tazergrime i detaljer, ikke bare den almindelige oversigt, han havde haft til rådighed, siden han begyndte. Alfred kunne læse alle stats og al info som andre bogstaver, ikke kun dem fra Tazergrime, og han ville opdage det på et øjeblik.

Ella så op på dem. Nick smilede. Det var ham, der puttede hende, og for det meste hjalp de hinanden med at snakke hende i søvn. Der på sengekanten fik han ofte på fornemmelsen, at hun hørte meget mere, end man troede. Hun vidste sikkert mere, end Alfred gjorde. Iben trykkede hans hånd igen, slap og sluttede sig til køen ved bufeten. Mange havde allerede afgivet deres bestilling, mens de sad ved bordene, og det fik affæren til at flyde som en doven flod. Han skulle lige til at rejse sig, da der lød et brag. Verden stoppede.

Himlen havde åbnet sig, og regnen tordnede mod pavillonens tag i hidsig percussion. Ved de åbne sider, hvor der for et øjeblik siden havde været let havudsigt, faldt vandet som gardiner, der slørede alting. Det var et uvejr af asiatiske dimensioner⁵⁸. Dråber stænkede folks fødder, men efter det første chok havde lagt sig, vendte de tilbage til deres småsnak. Den slags skyl var blevet hyppigere og var for det meste kortvarige. Et par af børnene stak grinende hånden ud og ind af regnen. Iben kom tilbage med en ekstra tallerken.

”Jeg bestilte for dig,” sagde hun, ”jeg tænkte, at du havde travlt med talen.”

”Tak,” svarede Nick og begyndte at spise.

Ti minutter senere holdt det op med at regne, og udsigten vendte tilbage, måske renere end før. Et øjeblik var der stille, som lyttede

---

⁵⁸Voldsomme, kortvarige skybrud er dagligdag og derfor kun en mindre forstyrrelse.

folk efter de sidste dråber. I det korte interval opfangede Nick den hvide støj fra Survs CO₂-opsamlere. Det gjorde ham rolig. Han lyttede til det samme, når han skulle sove. Så begyndte småsnakken igen. Alfred var midt i en diskussion med Kidane og slog hidsigt ud med armene. Onkel Bertil havde fundet humlens udspring. Alle sad på deres pladser, og der var ikke længe, til Alfred fyldte.

”Har du kæden?” hviskede han til Iben. Hun nikkede.

Så rejste han sig og slog på sit glas.

***

”Man fylder kun femten en gang. Og ligesom alt andet, der kun sker en gang, er det noget særligt. Femten er dog særligt særlig, for det er her, du lærer alle dine egne hemmeligheder at kende. Dem, der har gemt sig for dig, dem, du altid har vidst, hvor var, og dem, du kendte engang, men siden har glemt. Alfer, om præcis ni minutter fylder du femten. Er du bange?”

”Lidt,” sagde Alfred uden at se sådan ud. Gæsterne lo.

”Det er svært for mig at se dig så voksen. Jeg kan huske, da du tumlede rundt i en ble og rodede med iPad. Jeg kan huske dine første ord, dit første spil, dit første besøg på genbrugscentralen, hvor din ene sko bare forsvandt. Hvad skete der egentlig den dag?”

Iben puffede til Nick.

”Nåh, det kan du altid fortælle. Men hvad betyder det at få adgang til egne data? Alle kender ki, der er viden om din egen sundhed, men data er så meget mere. Data er de strømme, der binder alting sammen, men også det, der kan slå en kile ned mellem mennesker. Om syv minutter får du adgang til din økonomi. Du vil se, hvordan du er prissat, og hvilke potentielle købere af dine data, der er derude. Du vil kunne se alle de bøger, du har læst, alle de restauranter, du har spist på, og alle dine losses i Tazergrime.”

En latterbølge skød gennem pavillonen. Alfred blev helt rød i hovedet. Nick blinkede til ham. Inden Alfred blev champ, tog han en del tidlige tæsk, og han hadede, at de stadig figurerede på hans track record.

”Men det hverken starter eller slutter der. Du vil kunne lukke helt ned, som farbror Ace, eller åbne helt op, som andre, eller gøre som din mor og mig, der har lidt af begge dele. Du vil blive overvældet af mulighederne. Selv om du ikke helt kan sælge dine data, før du fylder 18, findes der folk derude, der gerne binder dig til en option allerede nu, men jeg håber, at du vil tage en snak med os først, som vi altid har gjort. Meget kan løses over en kop te og kun én linse i aug.”

Han tog en tår af sin øl og rømmede sig. En hurtig besked gled fra hans til Ibens linse, så hun vidste, at hun skulle være klar.

”Da jeg var femten, tænkte jeg ikke meget på fremtiden. Den var bare en uformelig størrelse, der ventede længere fremme. Sådan er du ikke, Alfred. Du har planer, du har gjort dig tanker. Selv om du er blandt landets bedste Tazergrime-spillere, har du sat dig for, at du vil i mesterlære efter folkeskolen. Det er lige om lidt. Hvor og hvad du vil mestre, vil kun fremtiden afsløre.”

Nervøs sved kildrede hans flanker. Det sidste stykke havde han taget ud og sat ind flere gange, men nu var der ikke mere tid til vægelsind.

”Nogen ser data som en skygge, der holder øje med alt, hvad du laver, og som i sidste ende vil forråde dig. Andre betragter den som en følgesvend, der giver dig gode råd. Jeg tror, at den er begge dele, og jeg tror også, at hvis nogen kan gøre sig gode venner med både skyggen og følgesvenden, så er det dig, Alfer. Du er et menneske, der lader andre være til, og det kan både din lillesøster, Kidane og ikke mindst din mor skrive under på. Og du forstår om nogen, at noget familie finder man selv.”

Iben aede Alfreds hånd. Så trak hun en aflang smykkeæske op af tasken. Da hun åbnede låget, tittede en sølvhalskæde med mange led frem. Med et blink sendte hun, hvad hun så op på flexiglasvæggen.

”Undskyld, at det bliver lidt rørstrømsk. Om to minutter fylder du femten. Det er kun den første milepæl i et langt liv, der bliver spækket med store oplevelser. Sølvkæden er vores femtenårs gave til dig. Den holder øje med dig og giver dig adgang til alle dine data. Du skal aldrig tænke på at oplade den, for din egen krop giver den strøm⁵⁹. Samtidig er den et symbol på os, på hvordan vi er forbundet. Du er en del af os, og vi er en del af dig. Iben?”

Iben rejste sig og gav Alfred kæden på. Den lukkede med et lille klik i nakken. Nick tjekkede uret.

”Om 31 sekunder er det 15 år siden, Alfer kom til verden på Rigshospitalet. Jeg vil bede alle om at rejse sig, hæve deres glas og give Alfred femten hurraer og et enkelt data. Alfred længe leve. Hurra! Hurra! Hurra ...”

Alfred smilede fra sin plads. Nicks blik søgte Ibens, mens nedtællingen fortsatte. De havde diskuteret det så mange aftener. De havde skændtes, argumenteret, forhandlet, men i sidste ende havde det været spil for galleriet. De var helt enige om, at de ikke ville have hemmeligheder for Alfred.

---

⁵⁹Smykket bliver opladt med bioelektricitet.

Da det sidste hurra klang ud, omfavnede hele familien Alfred i et gruppekram, og da de trak sig tilbage, jublede salen. Der blev skålet og råbt tillykke. Flexiglasvæggen blev fyldt med det, Iben havde arbejdet på de sidste par uger. Videoklip fra Alfreds liv – et gigantisk supercut af ferier, hverdag, triumfer og gråd. Og midt i det hele så Nick Alfreds øjne blive lige det fjerne, som de blev, når han kiggede i sine linser. Så løftede drengen hovedet med et ryk og gloede på ham. Den ellers unge pande var flækket af en rynke på tværs. Nick smilede og løftede sit glas, men indeni føltes det, som om tusind vilde heste var sluppet løs. Alfred lagde hovedet lidt på skrå, blinkede et par gange og vendte sig så mod Kidane, hvor han sagde noget, som Nick ikke kunne høre.

Resten af festen var et fyrværkeri, men hver gang Nicks blik fandt Alfred, så Alfred allerede på ham med et uudgrundeligt udtryk i ansigtet.

***

De var de sidste, der forlod Surv, og da havde dagen forvandlet sig til et mørke fyldt med lyden af hav. Efter dansen og natmaden havde folk søgt i mindre grupper ud mod perlegruset og var blevet fragtet videre ud i landet.

Nick satte de sidste af Alfreds gaver ind bagi fællesbilen og gled selv ind på førersædet. Ella var kørt med Bertil og Cintia, der havde lovet at tage hende en tur gennem Lollands nye tangmarker⁶⁰, og Iben glippede med øjnene, da bilen drejede væk fra Surv og søgte

---

⁶⁰En del af de tomme områder i det, der i 2022 blev kaldt udkant danmark, er nu opdyrket.

motorvejen. Blandingen af et glas vin for meget og det, at festen, hun havde planlagt i snart et år, var kulmineret, var en cocktail, der efter et par kilometer slog hende helt ud. Der var mørkt i fællesbilen, det fynske landskab var en silhuet, men Nick kunne mærke, at Alfred ikke sov. Han drejede hovedet og registrerede Alfreds spejlbillede i ruden.

Nick lod tavsheden råde. Først da de nåede Storebæltsbroen, sagde Alfred noget.

”Har du mødt ham?” spurgte han.

”Nej,” svarede Nick, ”men jeg ved, hvor han bor. Hvis du er interesseret.”

”Det ved jeg ikke,” svarede Alfred. ”Hvorfor i dag?”

”Vi valgte ikke at sige noget før. Havde vi også spærret din info, ville du studse over det, indtil du fyldte 18, og du alligevel fik det at vide. Vi synes, at det er bedre på den her måde.”

Alfreds genspejling nikkede.

”Jeg kan slet ikke huske det,” sagde Alfred. ”Det er, som om jeg mangler noget.”

”Ja. Det kan jeg godt forstå. Mor og jeg tænker, at vi bruger i morgen på at snakke.”

Alfred nikkede igen. Så mærkede Nick hans hånd på sin skulder.

”Men lige meget hvem han er,” sagde Alfred, ”så er det dig, der er min far.”

Tankerne bag ordvalgene i novellen:

Flexiglas: Et ordspil på plexiglas. Flexiglas er et materiale, der både kan fungere som solfanger, skærm og vindue.

Vesicul: Tang er et af fremtidens materialer. Her er der opfundet et firmanavn, som bruger blæretangs latinske navn.

Når det beskrives at Nick, har samme sæt på til deres bryllup: I fremtiden genbruger man i højere grad - eller upcycler.

Linse i flexiglasruden: I fremtiden er det almindeligt at bære linser, der blandt andet kan føje en AR-dimension til virkeligheden, men ellers har samme grundfunktion som en mobiltelefon.

Navnet Alfred: Grunden til navnet Alfred er, at navnet lå nummer 1 i navne givet til drenge i 2021. Derfor må det være sandsynligt, at det bliver ved med at være populært en håndfuld år mere.

Navnet Ella: Ella lå nummer 3 i navne givet til piger i 2021. Derfor må det være sandsynligt, at det bliver ved med at være populært en håndfuld år til.

Kropsindeks: repræsenterer adgangen til egne data, som her er eksemplificeret gennem sundhedsdata.

Dansk-indiskproducerede materiale: I fremtiden er Danmark fortsat et foregangsland og businessland men samarbejder også med andre nationer.

Tazergrime: First Person Shooters (FPS) har været populære siden Counter-Strike kom frem i 90'erne, og trenden er aldrig falmet. Tazergrime er det mest populære.

El-salg: Familien beskrevet i novellen er også en business, hvor de sælger deres ekstra strøm videre.

Det opdaterede motorvejsnet: Det gamle motorvejsnet anvendes stadig i fremtiden, selvom trafikken er anderledes.

Scanner i en vielsesring og i halskæde: Repræsenterer at der i fremtiden vil være smart jewellery, hvor ens data ligger.

Reetablerede skovområder: Danmark genskaber natur i fremtiden. Det er ikke kun som brugs- og oplevelsesområder men også som biomodstand mod lande-

rosion og lignende.

Frugtdroner: Meget fragt vil være overtaget af droner – det er med til at lette trafikken på vejene og føjer derfor til tophastigheden.

Landsbyer, der har fået tilknyttet en industri: Landsbyer vil blive genvækket med udflytning af mindre industrier.

Glitrende boligårne i Århus: Boligårne som dem i København. I fremtiden vil der stadig være brug for mange boliger i storbyerne.

Tiny Houses: Tiny houses er en trend, der godt kunne få større fodfæste. Samtidig vender den hele transportparadigmet på hovedet og lader folks beboelse være flytbar. Hvis man kan flytte sit hjem til sin arbejdsplads, vil transport falde til tæt på nul.

Aug: Slang for AR. Aug er en hurtigere lyd end AR.

Acke (Nicks bror) og kone, som bor i Sverige: Acke og dennes kone repræsenterer den del af samfundet, som er modstander af dataindsamling.

Oprejste stålforstærkede cementbræmme, der leder vand væk fra de lavest liggende områder: Vandstanden vil stige i fremtiden, og det er derfor nødvendigt at opstille dæmninger.

Vidensfeedet: er individuelt og skræddersyet, som Spotify var det tidligere. Anvendes som både undervisningsværktøj og underholdning.

Slusen fra Sydsjælland: Danmark vil være delt op i sluser for at sikre et flow. Der er forskellige knudepunkter, hvor folk sluses ind. Det er presset på dem, mere end noget andet, der får rejsetider til at variere en smule.

Startups og iværksættere, som slår sig ned langs kysten: Rundt omkring vil ny business dukke op, som danner mikro-Silicon Valleys.

Ibens kollega, som arbejder i samme firma, men har flyttet sig selv og sine tech-skills ud til et andet område: Repræsenterer hendes anden karriere. Ibens kollega arbejder for samme firma, men i en ny stilling med anderledes muligheder. Det føles som et fast arbejde med en snert af freelanceri.

Navnet Antonella: Antonella lyder ikke dansk og har mere karakter af spansk

eller italiensk. Det er en henvisning til, at man søger job, fremtid og partner på tværs af landegrænser.

Iben, som har brug for at uddanne og udvikle sig: I fremtiden er videreuddannelse normalt. Iben stræber efter det Antonella har, da det er normalt at rykke rundt indenfor sit arbejde.

Bygningerne, som er en restaureret gård fra 1850'erne, hvis tre længer var blevet sat med flexiglas og kobber: Repræsentere nostalgien, hvor det gamle Danmark møder det nye Danmark.

Gennemsnitshastigheden på motorvejene på 250 km/t, og fra Gedser til Skatolde tog det omkring to timer: Rejsetiden mellem byer er kortere pga. lyntransport. I Danmark kan man nå fra ethvert punkt til ethvert andet punkt på maksimum to timer.

Lokale gartnerier, dambrug og plantager: Der vil komme lokal bæredygtig business.

Cateringsalgoritme, som adspurgte alle gæster om midlertidig adgang til det afsnit af deres kropsindeks, der havde at gøre med fordøjelse og allergier: Nu er det slut med at smide mad ud. Nu kan man nøjes med at lave den mad, der rent faktisk spises eller i hvert fald minimere spildet.

NFT: NFT er hot stuff i 2022 og vil sandsynligvis overleve i en eller anden eller mange form(er).

Cintia, som er kommet til Danmark fra Bulgarien for at læse på DTU: Udveksling er normalt, og en del bliver boende i Danmark. DTU er en hub for spændende forskning og vil sandsynligvis blive ved med at være det i de næste tyve år.

Kvantecomputere: Kvantecomputere er sandsynligvis noget, der anvendes i større målestok i fremtiden og også sandsynligvis noget, som de færreste helt kan forstå - som bitcoin og zero-knowledge proof.

Proto-oversættere: Oversættere vil vinde frem i takt med samarbejde på tværs af landegrænser. De er nok ikke fejlfri eller universelle men kan assistere.

Ibens mor, som kun er halvpensionist: I fremtiden bliver de ældre længere på arbejdsmarkedet.

Alfred, som er toptier inden for Tazergrime, og forældrene støtter op omkring det: Holdningen til gaming som en levevej ændrer sig i fremtiden.

Mesterlære: Som en del af et ændret uddannelsessystem er mesterlære gentænkt og genindført og har held med at fortrænge gymnasiet som det eneste saliggørende

Nicks job er generelt ikke defineret præcist: det er med vilje ikke tydeligt, om han er statsansat, freelancer, selvstændig eller en blanding af det hele.

Bertil, som påpeger at "alligevel er det, som om fortiden sidder fast": En metakommentar. Selvom meget ændrer sig, er mindst lige så meget, som det altid har været.

Solarpunk: Et bandnavn. Men samtidig navnet på en undergenre inden for science fiction, der beskæftiger sig med en positiv fremtid, hvor bæredygtighed er nøglen, og vi er kommet helskinede gennem miljøkrisen.

Sølvglinsende aug-tatoveringer: AR anvendes også som udsmykning.

Simulakra: Man sender et simulakra af sig selv til møder og lignende, om nødvendigt. En videreudvikling af Zoom og lignende. Men det bruges også i sociale sammenhænge. En simu er beslægtet med en avatar, men det er ikke helt det samme.

Menuen beskrevet til festen: Middagen er bæredygtig, lokal, zero waste og blander kendte ting med mere eksotiske. Især umami som dominerende smagsindtryk har vundet frem. Det traditionelle danske er også tilgodeset med oksesteg (men kun én af dem) og krydret med det eksperimenterende (vandmanden er skam ægte nok, og det samme er processen med blandt andet alkohol). Grønt og fiberrigt er dominerende.

Kokken, som påpeger at "Vi er glade for, at I som Survs gæster kun spiser det, I kan": en venlig reminder om kun at spise det, man kan.

Beskrivelse af vejret som voldsomt, kortvarigt og hyppigere: Fremtidens klimaforandringer, som folk har vænnet sig til, og det er kun en lille forstyrrelse. Alfreds halskæde, som oplades gennem kroppen: Smykket bliver opladt med bioelektricitet.

Lollands tangmarker: Det, der i 2022 er udkantsdanmark, vil i fremtiden blive kultiveret.

I bagvæggens flexiglasruder var et feed til parkeringspladsens kameraer. Selv om folk først var inviteret til om en time, var der helt sikkert nogle, der ville komme tidligere. De bedst timede ruter og lifeplanners kunne i sidste ende ikke hamle op med, hvordan nogle mennesker var. En Surv-arbejder med krøllet hår rev perlegruset i lange lige rækker.

Nick skævede til Alfreds data i linsen. Det lå der alt sammen og ventede på senere.

”Har du forberedt en tale?” spurgte Bertil, der på en eller anden måde havde tryllet en øl frem. Nick var ikke i tvivl om, at inden aftenen var omme, ville Bertils ki skringe som et fortvivlet kor.

”Ja, det var ikke helt let. For hvad siger man?”

”Det ved jeg heller ikke. Det er jo så nyt det hele.”

I ”Alfred fylder femten” følger man en familie, som skal til dataoverdragelsesfest for drengen Alfred. Novellen er skrevet af forfatteren A. Silvestri og er baseret på Tigerrådets vision for Danmark i 2042. Historien giver dig et indblik i en hverdag, hvor Rådets vision er blevet til virkelighed.